

Chí nguyện của con, niềm vui của Mẹ

ISSN: 2734-9195 10:08 13/11/2025

Giây phút nhìn thấy chú khoác lên mình chiếc y vàng, bước những bước đi nhẹ nhàng trông oai nghi và đĩnh đạc. Mẹ chú hiểu rằng chú đã thực sự trưởng thành - sự trưởng thành không chỉ bởi hình hài theo năm tháng, mà bởi trí tuệ và đức hạnh.

Vào chùa làm tiểu từ thuở mới chập chững vào lớp 1, nay đã bước qua năm thứ chín, chú háo hức chờ ngày được khoác lên mình tấm y vàng. Một lần được thầy quản chúng Thiện viện báo cho biết, năm nay **Giáo hội Phật giáo** Lâm Đồng tổ chức đại giới đàn, Hòa thượng Trưởng ban quản trị cho phép chú được thọ giới sa di.

Chú mừng khôn xiết, vội vã xin được về Khánh An thăm bốn sư. Về tới tu viện, chú nghe mấy huynh đệ cũng nôn nao đi thọ giới nhưng hỏi ra không phải Đại giới đàn Lâm Đồng mà là Đại giới đàn ở Gia Lai.

Lên thất chào thầy, chú thưa: “*Bạch Thầy! Con được hòa thượng Thường Chiếu cho phép thọ giới sa di nhưng con muốn biết Đại Giới đàn Đồng Quang ở Gia Lai và Đại Giới đàn Chơn Thành ở Lâm Đồng có khác nhau gì không ạ?*”.

- Chỉ khác địa điểm - Thầy bảo.
- Vậy con xin được thọ giới ở Gia Lai ạ.
- Tại sao phải thọ giới ở Gia Lai?

- Thừa thầy, vì đại giới đàn được tổ chức ở Minh Thành là Chùa Tổ, trong khi Gia Lai là quê hương - nơi dòng họ, ông bà lập nghiệp, nơi chôn nhau cắt rốn của ba con, con mong thầy chấp thuận.

Cùng có mặt lúc đó, khi nghe xong lời thưa, ba mẹ chú hồi hộp, không biết ý nguyện của chú có được thầy chấp thuận (?).

Nhớ lại những ngày đầu chú rời xa vòng tay mẹ, để về tu viện, mẹ chú đã phải quặn mình để gồng nỗi thương, nỗi nhớ. Nước mắt tuôn trào mỗi khi nhớ về chú. Nhà thì không gần tu viện lắm nhưng mẹ chú vẫn có thể lui tới mỗi ngày để đưa đón chú đi học. Chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó chú sẽ lớn, mẹ sẽ không còn cơ hội để chở chú đi học. Ấy vậy, thêm một lần xa chú, không còn cơ hội chở chú đi học, không phải vì chú lớn, chú thọ sa di mà là chú đã phải thay đổi môi trường tu học.

Một lần, thầy gọi bố mẹ chú lên bảo: “Khánh Đạo có chí tu nhưng vẫn còn ỷ y có thầy viện chủ là ông bác, có ba mẹ lui tới mỗi ngày, vì vậy chú thiếu tinh tấn. Tôi muốn gửi ra thiền viện Thường Chiếu để nương đức Sư ông tông trưởng, hòa thượng đường chủ và tông tăng nơi đó tu tập, sẽ tốt hơn”.

Nghe xong lời thầy dạy, ba chú thì chỉ ngồi lặng im còn mẹ chú thì lòng như thắt lại. Nhưng nghĩ kỹ thì chú đã là người tu và quyết định là ở thầy nên cả bố mẹ đều cúi đầu chấp nhận.

Mẹ chú thầm nghĩ, trước đây mỗi ngày nhớ con da diết, chỉ còn chút bám víu là về tu viện để thăm, để thấy mặt chú. Nếu chú về Thường Chiếu thì việc thăm

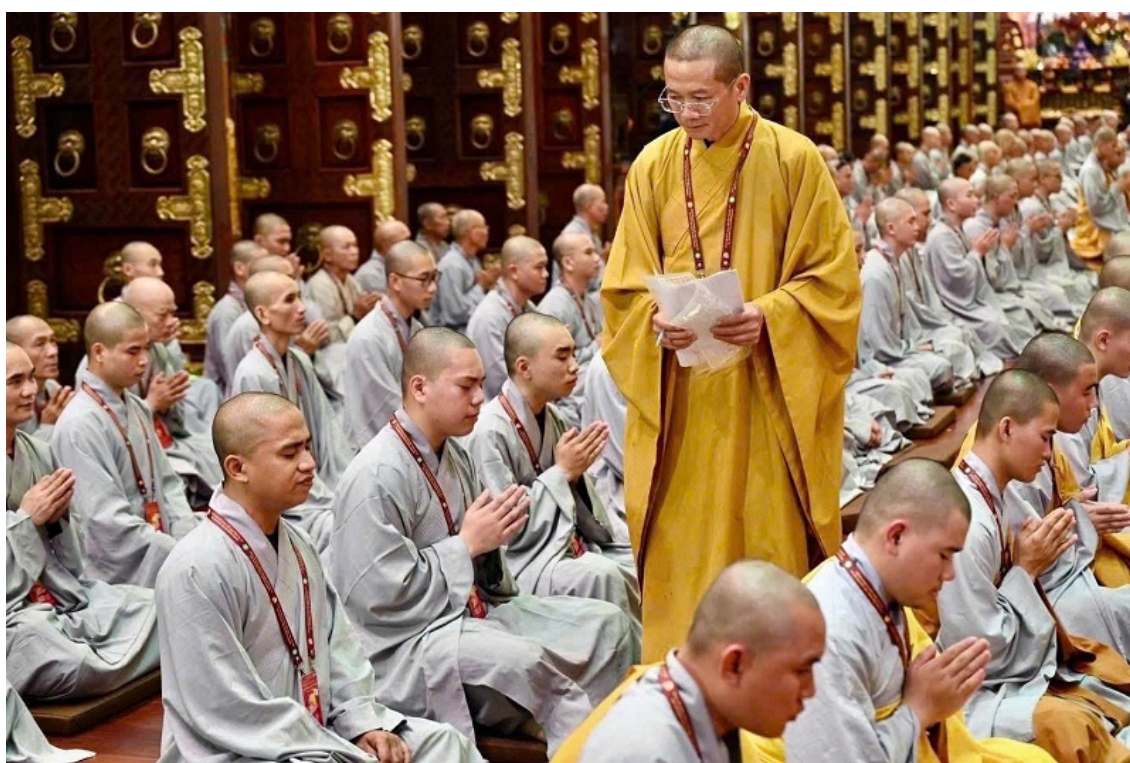
viếng sẽ ra sao. Đầu óc cứ lẫn lộn trong tình thương của thế gian.

Năm 2023, chú về **Thiền viện Thường Chiếu**, tiếp tục cuộc hành trình mới cho bước đường tu. Con đường đi đó, mẹ cũng cảm nhận được sáng ngời đối với chú. Chú cũng rất vui vì ở đây có hàng trăm chú tiểu đồng trang lứa với chú.

Ngày về Thường Chiếu chú thưa:

- Lần này, con đi tu ở nơi xa và chưa biết ngày nào về, mẹ có nhớ con không?
- Ngậm nước mắt vào trong, mẹ chỉ lắc đầu không nói được!
- Mẹ! Con về thiền viện Thường Chiếu, nếu mấy thầy hỏi vì sao đi tu, con phải nói thế nào?
- Thì cứ thật lòng, hồi đó vì sao đi tu thì chú cứ thưa vậy.
- Có mắc cười không mẹ. Hồi đó con thương Sư phụ quá, đòi xuất gia là chỉ để được ở Tu viện Khánh An, ở bên sư phụ...

Tháng ngày trôi qua, chú lớn theo từng ngày, vững hơn trong suy nghĩ. Mỗi lần ba mẹ đến thăm, chú bảo con không trông ngóng về gia đình có đến thăm hay không. Bây giờ ngoài chuyện học phổ thông, thời gian còn lại con tụng kinh, học luật, quét lá, gọt rau củ, dọn vệ sinh; thích nhất là được phân công lau thất sư ông mỗi ngày, con làm được hết, mẹ yên tâm.

Biết được chú thích nghi với môi trường mới, bố mẹ chú vui khôn xiết. Lúc đầu cứ cách ba tuần, nhưng rồi dần dần xa hơn bốn tuần rồi đến tám tuần. Có khi ba tháng còn chưa về Thường Chiếu thăm chú. Một phần là yên tâm, một phần cũng để chú chuyên tâm tu học. Biết là vậy, nhưng lòng mẹ chú cứ quặn thắt mỗi lần khi ai nhắc đến chú dù chuyện vui hay buồn. Đó như sợi dây vô hình kết nối tình mẫu tử mà không gì thay thế được. Phải chăng lòng hy sinh của người mẹ quá lớn. Những lo lắng cho tương lai của chú là điều không tránh khỏi, nhưng để chú quyết định chọn con đường tu là sự đồng thuận sáng suốt của ba mẹ.

Hôm nay, chú đã 15 tuổi chính thức thọ giới Sa di, một dấu mốc thiêng liêng, đánh dấu bước ngoặt trên hành trình tu tập của người xuất gia. Lòng mẹ chú ngập tràn niềm hoan hỷ, xúc động và kính ngưỡng. Suốt những ngày đại giới đàn diễn ra, cả ba và mẹ chú đều có mặt ở nơi đây để hướng về gia tâm cầu nguyện. Giây phút nhìn thấy chú khoác lên mình chiếc y vàng, bước những bước đi nhẹ nhàng trông oai nghi và đĩnh đạc. Mẹ chú hiểu rằng chú đã thực sự trưởng thành - sự trưởng thành không chỉ bởi hình hài theo năm tháng, mà bởi trí tuệ và đức hạnh. Mỗi buổi công phu sáng tối, mỗi bước chân trên sân chùa, mỗi câu kinh tiếng kệ... đều vun bồi trong chú sự vững chãi, bình an và lòng thương rộng mở. Chú biết nghĩ đến cội nguồn, biết nghĩ đến người xung quanh, đó là phước của chú được Thầy tổ, huynh đệ dìu dắt, nuôi dưỡng trong giáo pháp của đức Phật. Chú lớn lên không theo dòng đời tấp nập, mà theo tiếng chuông chùa, theo hơi thở chính niệm, trên con đường thiện lành, bước đi trên nền tảng **giới - định - tuệ** và ánh sáng đại từ đại bi của đức Phật.

Giới đàn viên mãn, chú không nói gì nhưng các chú ở Khánh An khi gặp mẹ chú thì khoe một cách tự hào: *"Thưa cô, chú Tuệ Đạo thuộc bốn quyển luật được*

Ban kiến đàn tuyên dương đó ạ!”. Nghe xong, niềm vui hiện rõ trên nét mặt của ba mẹ chú. Niềm tự hào và hạnh phúc không thể nói lên thành lời.

Điều mong ước lớn nhất ở ba mẹ là thấy được kết quả ở chính con đường chú chọn. Đó là con đường thanh tịnh, trang nghiêm của một người thoát tục, nuôi dưỡng hiểu biết lớn và thương yêu sâu, có chí nguyện trọn đời phụng sự Tam Bảo, mang niềm vui thánh thiện đến tất cả mọi người.

Nguyện chú luôn tinh tấn, giữ vững đạo tâm, vững chãi trên đường tu, để thân tâm ngày càng sáng tỏ như đóa sen vươn lên giữa bùn, tỏa hương thanh khiết giữa cuộc đời.

Tác giả: **Kim Tuyến - Diệu Tuyết**